

stupnosti na toto místo s požadovanou hasičskou technikou - bylo však několikrát přistoupeno k náhradním prostorám pro nácvik.

Dne 28.5.1994 ráno odjždělo naše družstvo na okresní kolo soutěže Plamen do Poniklé s přáním a cílem - umístit se lépe než-li družstvo z Roprachtic, což se jim dosud nepodařilo. Je to dlouholetá rivalita. Po příjezdu do Poniklé ke kostelu družstvo absolvovalo pochod asi 0,5 km na místní fotbalové hřiště, kde se soutěž konala. Po slavnostním nástupu všech družstev - zúčastnilo se deset družstev starších žáků a 5 družstev mladších žáků - bylo provedeno vylosování pořadí soutěžících. Velitelka družstva I. Gáborová vylosovala pro nás číslo 12. Poté se členové družstva s chutí a vervou pustili do plnění jednotlivých disciplín. Po úspěchu na první disciplíně - na zásahu džberovou stříkačkou časem 36,2 vteřiny a s ziskem 2. místa - to byl signál k dalšímu zdárnému boji. Ve štafetě pož dvojici získalo družstvo čas 66,32 vteřin = 3. místo v požárním útoku času 45,25 vteřin = 3. místo. Jako poslední ze všech soutěžících družstev nastupovalo naše družstvo na štafetu 4x60 metrů, zde získalo čas 53,96 vteřin = 2. místo. Nyní již všichni členové družstva netrpělivě čekali na sečtení výsledků, neboť se započítávaly i výsledky z podzemní části, kdy družstvo skončilo na 8. místě. Konečně nastalo vyhlášení výsledků okr. soutěže hry Plamen 93/94, kdy se naše družstvo součtem bodů za pořadí v jednotlivých disciplínách umístilo na 2. místě. Ozvalo se mohutné hurá a jásot. První místo v kategorii starších žáků získalo družstvo z Poniklé, družstvo z Ro-

prachtic skončilo na 5. místě, čímž naše družstvo svého cíle dosáhlo. Velitelka družstva převzala za družstvo od vedoucího rady mládeže OV SH ČMS Semily pana Kynycha diplom za 2. místo a věcný dar.

Družstvo soutěžilo ve složení: Ivana Gáborová, Blanka Kučerová, Soňa Maturová, Zbyněk Lukeš, Miroslav Vacek, Josef Nosek, Aleš Vitvar, Martin Lukeš, Ondřej Seidl, Štěpán Bartoš a František Ruprecht. Po obědě v restauraci U Floriána v Poniklé se družstvo s veselou náladou vrátilo domů a všichni se zúčastnili dětského dne. Všem soutěžícím patří poděkování za dosažení velice pěkného umístění v soutěži, za přístup k soutěži, za práci a vzornou reprezentaci Sboru dobrovolných hasičů Vysoké nad Jizerou i města samého. Díky patří i všem ostatním, kteří byli nápomocni při nácviku na soutěž, což přineslo i své ovoce. Z kolektivu ve šk. roce 1993/94 odcházejí členové: Ivana Gáborová, Zbyněk Lukeš a Miroslav Vacek, kteří se budou připravovat na svá budoucí povolání. Přejeme jim do další jejich činnosti hodně zdraví, spokojenosti a úspěchů jako na poli hasičském a věříme, že dobrovolné práci hasičské budou i nadále věrni a při práci nápomocni.

Ved. kolektivu: Zdeněk Lukeš st.

a Vlastimil Nesvadba

Mlad. instruktor: Zdeněk Lukeš ml.

ČLOVĚK A KŮŇ

Říká se, že nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu a také se říká, že čím více poznávám lidi, o to více miluju koně. Na tom se shoduje většina lidí, kteří kdy měli co činit s těmito nádhernými zvířaty.

Koně s vlajícími hřívami a ocasy, to jsou miláčky lidí a dnes se chovají téměř výhradně pro jezdecký sport.

Rozložitě, moudré valachy v lesích, kteří po staletí poskytovali

člověku nenahraditelnou pomoc při tažení těžkých klád, vystřídaly traktory, kočároví koně byli nahrazeni znečišťujícími automobily. A jen lehčí jezdeckí koně mají stále uplatnění při koňské turistice, na dostizích či westernových soutěžích.

Ale kdo ví, snad se staré dobré časy koní zase vrátí, vždyť ve větších městech se už dnes mohou zájemci vozit v kočárech tažených vytrvalými klusáky s klapkami na očích a na kraji lesa v nepřístupném místě také již čas od času zahlédnete impozantní, svalnaté tělo těžkého koně.

Ano, člověk a kůň patří k sobě a tento názor má i ing. Miloš Hrubý ze Trčic, kde na soukromé agrofarmě s penzionem vznikl asi před dvěma lety jezdecký kroužek. Ten v současné době navštěvuje několik žáků místní základní školy přibližně jednou týdně. Všichni jsou spokojeni, jezdeckví a ošetřování koní je baví, užijí si spoustu legrace a hlavně se naučí znát koňskou povahu a proniknout do duše těchto ušlechtilých zvířat. Nadto je členství téměř zdarma - děti hradí pouze koupi několika stájových potřeb a účastní se svou pomocí při provozu farmy. Zato se zde mohou prohnát na dvou koních - CAROVI (6 let, valach - ryzák s několika bílými znaky) a LEO-NOVI (2 roky, čerstvý valach, čistý ryzák), oba jsou hodní a členové kroužku se na nich mohou všemu naučit.

Abychom se dozvěděli více, rozhodla

jsem se vyzpovídat muži, kterého mají všichni velmi rádi, odpovědného vedoucího kroužku ing. Miloše Hrubého ml. Zastihla jsem ho při práci v dílně. Pozdravili jsme se, usedli a já mohla položit první otázku:

Miloši, na co jsi myslel, když jste s otcem kupovali koně?

Myslel jsem na to, že je ideální mít právě tady koně, protože už u nás jednou byli a navíc já i moje dcera Lenka je máme moc rádi. Problém byl jen v tom, jakého koně koupit. Chtěl jsem mít vždycky koně univerzálního, který by dokázal tahat vůz nebo saně, pomáhat při zemědělských pracích a byl navíc použitelný pod sedlem a přesně to nám splňuje Car. Když jsem se jel na něho podívat, po dvoře běhalo rozčepýřené hříbě bez mámy a Cara si vybralo jako náhradu. No a protože kůň nemá být ve stáji sám, tak jsem je přivezl oba.

Myslíš, že se ti podařilo probudit u všech členů kroužku lásku ke koním?

Ne, takhle bych to neřekl. Tu lásku musí mít každý v sobě, ta je vrozená a nemusí ji nikdo probouzet. Spíše se snažím dětem ukázat, že koně nejsou jenom nádherná zvířata ke koukání a mazlení, ale že se o ně musí hodně pečovat - hřebelcovat srst, čistit kopyta a podobně. Snažím se vstřípit všem tento praktický přístup. Ta práce tady je baví především proto, že to všechno dělají dobrovolně a ne z povinnosti.

Matky se často bojí pustit své děti ke koním z toho důvodu, že jsou koně nebezpeční.

Ano, to pramení patrně z toho, že to jsou velká zvířata a budí určitý respekt, ale kdejaký pes může být daleko ne-

bezpečnější než nezáluďní koně, kteří většinou menší lidi, to je děti, milují. A taksi dovoluji tvrdit, že čím více času člověk u koní stráví, tím více je pozná. Každou minutu proniká hloub do jejich povahy a pak už zná koně natolik, že je sám schopen odhadnout, jak se v dané situaci kůň zachová. U nás se zatím členům žádný vážnější úraz nestal, u Cara je to samozřejmost - je to ideální kůň pro učení začátečníků. Nikoho ještě nikdy nekousl, úmyslně neshodil ani nekopl a když z něj někdo spadne, je to náhoda a většinou pud sebezáchovy mladého jezdce, který takto nedůstojně v kritické chvíli opouští koňský hřbet, aniž by se dál kochal horskou krajinou. Leon je vlastně ještě hříbě, 13. května oslavil druhé narozeniny. Je hravý, potřeboval by stádo svých vrstevníků, aby měl s kým volně dovádět na pastvinách. Úplní začátečníci na něm proto většinou nejezdí, ale už nyní ovládá základní koňské úkony a pod sedlem se chová velmi dobře. Celkově mají oba koně dobré povahy a nejsou s nimi problémy. Navíc se nám o ně ve svém volném čase stará kovář p. Ladislav Kučera a za to mu patří dík ode všech členů kroužku.

Poděkovala jsem za rozhovor, zvedli jsme se a odešli k ohradě za Carem, který na nás radostně zafňhtal.

Připravili Lucie Strnádková
a ing. Miloš Hrubý.

KOPANÁ

Bliží se závěr jarní části fotbalové sezóny, a tak bych chtěl opět seznámit čtenáře Větrníku s děním na fotbalovém hřišti.

Začnu podle hesla, to lepší nakonec, a tak nejdříve k té méně radostné stránce dění. Jestliže jsme mohli být po podzimní části soutěže spokojeni s výsledky týmů mužů, za jarní část to říci nelze v žádném případě. Naším mužům se totiž do konce května, kdy do závěru soutěže zbývala tři kola, nepodařilo zvítězit ani v jednom utkání, největší podíl na této neradostné skutečnosti má fakt, že naši hráči nejsou schopni střelit branky a bez gólů v soupeřově síti se ve fotbale vítězit opravdu nedá.

Tým mužů se také začíná potýkat s generacním problémem, je nutné mužstvo omladit, ale zde nastává snad největší problém vysocké kopané.

Mladí hráči, naši dorostenci, mají totiž ke kopané a sportu vůbec dosti zvláštní vztah. Bohužel se stávají i takové případy, že se někteří hráči k utkání dostaví pod vlivem alkoholu, když vůbec přijdou.

Pro příští sezonu nebude tým dorostu s největší pravděpodobností přihlášen do soutěže. Nejlepší hráči by měli přejít „do mužů“ a ostatním, kteří budou mít o kopanou opravdový zájem, bude umožněno hostování v okolních oddílech. Mezi dorostenci je několik velmi talentovaných hráčů, ale jestli nedojde ke změně jejich přístupu a myšlení, nečeká vysockou kopanou v nejbližších letech zrovna světlá budoucnost.

No, ale teď k těm příjemnějším věcem. Oproti podzimu se zlepšil přístup našich žáků a promítlo se to i do lepších výsledků a při pohledu na skutečnost, že po letošní sezoně opouštějí tým jen dva hráči, můžeme k příštímu ročníku hledět s mírným optimismem.

Největší radost nám ovšem dělájí naši minižáci, ti bojují o první místo v tabulce

a po letech porážek se začala konečně dostavovat vítězství a s nimi i daleko větší chuť a nasazení do hry.

O tom, že máme talentované hráče, svědčí příklad Jirky Ďoubalíka ml., který byl přijat do sportovní školy v Jilemnici, do třídy se zaměřením na kopanou, kde mu přejeme mnoho úspěchů.

Dalším pozitivním jevem na našem hřišti je zvýšený divácký zájem o zápasy týmu mužů a zájem rodičů o utkání minižáků. Doufám, že tento jev vydrží co nejdéle a dojde ještě k jeho zkvalitnění.

Za FO - V. Vodseďálek

V neděli 29. května se postaral pan Petr Dufek z Vysokého o senzaci. Přivezl si totiž letadlo.

Petře, jak dlouho se zabýváš myšlenkou koupit si letadlo?

Mít letadlo - to byl vždycky můj klubovský sen, ale splnil se až nyní.

Jaké má letadlo vlastnosti, pro kolik lidí bylo postaveno?

Jedná se o typ ultralehkého letadla Caprice firmy TIB. Má hmotnost 210 kg, dolet 400 km, rychlost 150 km/h a je navrženo pro dvě osoby. Tento typ se začal vyrábět v roce 1992, je konstruován vynikajícími vojenskými odborníky a slouží k rekreačním, sportovním a zemědělským účelům, ale také k leteckému výcviku. Je to spolehlivé sportovní letadlo se startovací dráhou 100 m.

Co všechno musí člověk udělat, aby takové letadlo získal?

Především musí mít vytrvalost a silnou touhu chtít dosáhnout svého cíle. Tomu pak podřídí celý svůj život. Já jsem například pracoval v zahraničí, abych získal finanční prostředky. Samozřejmě

bez pochopení rodiny by se mně to nepodařilo. Od malička sbírám materiály o letectví, stavím modely letadel - je to můj koníček. Abych se stal pilotem, musím získat pilotní průkaz, projít pilotním kurzem.

Kdo z rodiny bude kromě tebe užívat letadlo?

Můj syn Martin. Společně dokončujeme pilotní kurz. Letadlo bude sloužit mé rodině a přátelům.

Provoz takového letadla jistě není laciný. Nehodláš později ukazovat zvědavým turistům naše městečko z výšky?

Zatím ne, ale až nabudu dostatek zkušeností, uvažuji o využití letadla pro vyhlídkové lety v oblasti Krkonoš.

Přeji příznivé povětrnostní podmínky.
J. Novotná

Soutěžíme, jezdíme na koni, hrajeme fotbal, dokonce létáme - ale nezapomínejme na turistické pěší výlety po Krkonoších. Serii výletů z Vysokého připravuje Dr. V. Lukáš. Kam tedy na první výlet?

Začneme tradiční cestou, když se ještě do Krkonoš z Vysokého chodilo pěšky. Ta sleduje „Trhovici“, prastarou cestu na trhy do Vysokého od Bozkova a Jesenného přes Barejřtův kopec (Buč) do Vysokého a odtud přes Jablonec nad Jizerou a Krkonoše do Slezka. Nynější červeně značená turistická cesta sestupuje z Vysokého starou třískou cestou k silnici z Vysokého přes Trčí do Jablonce. Od ní pak stoupá dosti srázně ke kříži na Trčíských vrších. O starobylosti původní Trhovice svědčí poklad 561 pražských grošů, vyoraných r. 1916 na poli vpravo od cesty, jehož ukrytí je odhadováno

k roku 1330. Nyní je vystaven v Lobkovickém paláci na Pražském hradě v historické expozici Národního muzea. Snad to byl nějaký kupec mířící do Slezka nebo se odtud vracějící, který si poklad zde ukryl a nebylo mu už dopřáno si ho vyzvednout.

Od křížku vede cesta, v posledních letech neudržovaná a místy kamenitá, srázně do údolí Jizery. V Dolní Třiči, která byla roku 1960 zároveň se sklemařickým Blanskem připojena k Jablonci, ústí do silnice z Vysokého. Tam dojdeme po silnici a po mostě přes Jizeru (z Vysokého 3,5 km). Z Jablonce vede naše cesta příkrým stoupáním lesem do jabloneckých Končin. Zde se už nazývá Jablonecká nebo cesta ing. Krejčího. Zde míjí chatu Stráž, postavenou původně vinohradským Sokolem. Nyní patří ČKD Praha, přestavěná a podstatně rozšířená. Jméno převzala od kopce Stráž, na jehož svahu stojí a který patří mezi strážní kopce Horního Pojizeří zvané Stráž, Strážník, Strážek, Varta, Vartiště, ze kterých kouřová znamení byla viditelná na dalších. Toto ohňové nebo kouřové poselství mohlo se přes Kozákov dostat až do nitra Čech.

Cesta pokračuje po vrstevnici a jsou z ní pohledy do rokytnického údolí a na protější straně. Až v Horní Rokytnici je strmý výstup na silnici z Rokytnice přes Rezek až do Hrabačova, tu pokračuje a vstupuje brzy do lesa. Tím prochází místy mírným, někdy prudším stoupáním. Bývala zde hraběcí harrachovská obora. Pamatuji se ještě za svého dětství, že pokračovat bývalo možné jen po přečtení vysokého plotu po žebřících k němu upevněných. Z pravé strany ze svahů Vlího hřebene stékají potůčky

čisté vody. Než vyjde cesta z lesa, míne lesní školka, kde se vysazují semenáčky vypěstované ve školce ve Vysokém. Dorůstají zde do velikosti vhodné k vysazování ve vysokých polohách.

Od školky vede asfaltovaná lesácká cesta na rokytnickou silnici před Rezkem. To už se dostaneme na louky pod Dvoračkami, ke kterým dojdeme strmou cestou uprostřed malého lesíka. (1125 m n. m., z Vysokého 13,5 km). Zde na jižním svahu Lysé hory s velkolepým rozhledem po podhůří od Zvíčiny po Kozákov i Vysoké byly již v 18. století dvě dřevěné boudy, ke kterým byl na jaře na pastvu vyháněn dobytek z panských dvorů v podhůří. Po vyhoštění jedné z nich dal zde hrabě Jan Harrach postavit r. 1896 hostinec. Po r. 1928 byla bouda přestavěna celkem do dnešní podoby. S naší cestou se zde kříží jiné turistické značené cesty do Rokytnice, do Harrachova a Kotelnými jamami na Mísečky.

Naše cesta pokračuje strmě do sedla mezi Ktlem (Kokrháčem) a Lysou horou. Odtud pak kolem Růženceiny zahrádky, (loučky ohrazené do kruhu kamenným valem, o jejímž původu existují různé teorie) na Labskou louku až k Labské boudě (1300 m n. m., z Vysokého 18 km). Značené turistické cesty nás zavedou k pramenům Labe, na Violek, pod kterým jde Cesta československo-polského přátelství, k Sněžným jamám již na polském území, k Vosecké boudě, do Harrachova údolím Mumlavy, na Mísečky nově otevřenou cestou za poplatek nad hranou Labského dolu, přes Martinovku a Špindlerovku k Luční boudě a na královnu Krkonoš Sněžku.

Dr. V. Lukáš

Z dopisů čtenářů

Milá redakce,

ani nevím, jak mám začít, abych vyjádřila svůj vděk, že budu moci číst i nadále v Bratislavě časopis, který mně připomíná milou dobu, kde jsem tak dlouho byla doma - ve Vysokém. Mohu nejenom vzpomínat v duchu na vše, co mi bylo milé, ale sledovat pokrok v dění času.

Věřím, že se naše republiky umoudří a přijdou na to, že společně je všechno přece jen lepší. Věřím, že potrvá to přátelství mezi mnoha lidmi našich bratrských národů. Těší mě každá zpráva a obzvláště když slyším o pokroku a zvelebení milého mi Vysokého. Velice ráda bych se zase jednou na to vše podívala.

Vaše Loni Schweidlerová

Děkujeme bývalé sestřičce vysoké nemocnice, přejeme hodně zdraví a splnění přání - podívat se ještě do Vysokého.

Další velice obsáhlý a podnětný dopis dostala redakce od p. Martina Štěpánka, vysokého podnikatele a majitele firmy Šneko.

Vážená redakce!

Dovoľte mi, abych Vám a všem spoluúčrům Větrníku pogratulovala k jeho nové tváři. Stal se tím i na pohled plnohodnotným časopisem, který se může směle rovnat s podobnými zpravodaji měst okolních a větších - tedy i bohatších. Tím více mne překvapilo,

že i cena byla ponechána na původních třech korunách, vždyť takových pět korun jednou měsíčně nikomu krach rodného rozpočtu nezpůsobí, byť by byl již např. důchodcem.

V dnešním čísle pro nedostatek místa uvádíme jen úvod tohoto dopisu. Jeho bohatým obsahem se budeme zabývat v dalších číslech. Děkujeme autorovi a těšíme se, že počet dobrých nápadů a námětů pro naši práci bude přibývat. Redakce.

Společenská kronika

Narození:

7. 4. 1994 se narodila v Jilemnici manželům Liborovi a Jitce Votočkovým dcera Barbora

17. 5. 1994 se narodil v Turnově manželům PhMr Daliborovi a Oldřišce Ďurďovským syn Vít

4. 5. 1994 se narodil v Jilemnici manželům Milanovi a Daně Macháčkovým syn Lukáš

22. 5. 1994 se narodil v Jilemnici manželům Darkovi a Lence Bogdányovým syn Darek

Přejeme novým občanům i rodičům hodně zdraví!

Omlouváme se manželům Votočkovým za pozdní oznámení, rodný list došel s velkým zpožděním.

Svatby:

V obřadní síni MěÚ ve Vysokém nad Jizerou uzavřeli manželství:

4. 6. 1994 Petr Ratovský z Chuchelna a Marcela Jurdáková ze Semil

18. 6. 1994 Martin Hyška z Bozkova a Andrea Horová z Bohuslavic

18. 6. 1994 David Sejkora z Pardubic a Radka Jiříčková z Vysokého nad Jizerou

Hodně štěstí na společné cestě!

Diamantovou svatbu oslavili 23. 6. Antonín a Marie Bartoníčkoví z Vysokého n. J.

Blahopřejeme

Životní jubilea oslavili:

Helkovice:

14.6.1994 Marie Pěničková 79 let
19.6.1994 Bohumil Martinec 75 let

Tříč:

16.6.1994 Anna Hakenová 73 let
19.6.1994 Jindřiška Večerníková 76 let

Sklenařice:

3.6.1994 František Polák 84 let
5.6.1994 Václav Metelka 70let

Vysoké nad Jizerou:

3.6.1994 Antonín Vaverka 82 let
5.6.1994 Karel Šalda 89 let
8.6.1994 Anna Petrušková 86 let
12.6.1994 Marie Neřuková 85 let

14.6.1994 Jiřina Ďoubalíková 71 let
19.6.1994 Dr.Václav Lukáš 82 let
26.6.1994 Petr Ceé 77 let

Do dalších let přejeme dobrou pohodu!

Úmrtí:

27.5.1994 zemřel pan Václav Žitný ze Staré Vsi v nedožitých 81 letech.

Čest jeho památce!

FIRMA GINO

Margita Nováková
Horní Rokytnice 594
(nad dílnou statku)
512 45

Provádím čalounické práce,
opravy sedacích souprav již od
5.500 Kč, opravy židlí, lavic, za-
hradních židliček, molitanové mat-
race na míru již od 980 Kč, šití zá-
clon, závěsů a ubrusů (kulatých).

ZPRAVODAJ MěÚ Vysoké nad Jizerou-
VĚTRNÍK č.6/1994 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad výtisků 400
ks, cena 3,- Kč. Příspěvky zasílejte do
každého 3. v měsíci na MěÚ Vysoké
nad Jizerou PSČ 512 11.

Od 25. 5. 1994 došlo v jízdním řádu autobusů ke změnám a tak Vám, milí čtenáři, předkládáme jízdní řád opravený.

směr	o d j e z d y					
Brno	X 13.03	N 17.02				
Harrachov přímý	6.44	X 10.31	X 10.33	N 11.20	X 17.16	
s přestupem	X 4.42	X 7.40				
Hradec Králové přímý	X 13.03	N 17.02	s přestupem		X 4.50	
Jablonec/Jiz. přes Tříč	X 5.00	X 6.50	Xc 8.00	+	X 11.18	
Jablonec/Jiz. Sklenařice	X 4.42	6.44	X 7.40	a 9.21	a 9.22	X 10.31
	N 12.39	X 12.50	X 15.10	+	X 15.26	+
Jablonec nad Nis.	X 4.59	S 5.45	X 7.40	X 8.00	X 10.59	Vc 12.40
	X 13.11	+	N 13.12	18.54		
Jilemnice	X 4.40	X 5.40	X 7.06	N 9.21	X 12.45	X 12.51
	X 15.10	+	b 15.45	X 17.26		
Kolín	S 15.18	+	17.13			
Praha	4.50	V 12.20	N 13.15	S 14.10	PVN 15.55	
Rokytnice nad Jiz.	X 4.42	6.44	Xc 8.00	a 9.21	X 10.31	X 15.10
	X 17.16					

směr

odjezdy

Semily (přes Příkrý)	4.50	X 6.45	X 7.24	Pc 8.30	Vc 12.20	X 13.00
	N 13.15	S 14.10	X 13.03	X 14.56	S 15.18	c 15.45
	PVN 15.55	N 17.02	+ 17.13	X 17.30		
					20.54	
Semily (přes Bozkov)	X 4.40	X 5.34	X 6.24	a 6.45	X 9.25	X 10.35
	+ 12.07	X 12.50	a 14.20	X 15.25	XN 17.35	

Vysvětlivky:

- bez označení – jezdí denně
 X – jezdí v pracovní dny
 b – jezdí v pracovní dny a v sobotu
 a – jezdí v sobotu a v neděli
 P – jezdí v pondělí
 V – jezdí v pátek
 S – jezdí v sobotu
 c – jezdí pouze ve dnech školního vyučování
 N – jezdí v den prac.klidu před pracovním dnem (neděle)
 + – jezdí o nedělích a státem uznaných svátcích

UPOZORNĚNÍ CESTUJÍCÍM

Každý pátek v době školního vyučování jede autobusová linka (školní autobus) z Vysokého nad Jizerou směrem na: Příchovice, Desnou, Tanvald, Smržovku, Lučany nad Nis., Jablonec nad Nis., Liberec, Turnov, Jičín, Hradec Králové.
 Odjezd z náměstí ve Vysokém nad Jizerou ve 12.40 hod.
 Každé pondělí v době školního vyučování jede školní autobus směrem na Příchovice, Tanvald do Jablonce nad Nisou.
 Odjezd z náměstí ve Vysokém nad Jizerou v 7.50 hod.

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉHO ÚRADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

ČERVEN 1994
VLASTNĚ DNE
MUZEUM

512 11 VYSOKÉ N/JIZ.

P. Bosmans: Mnoho lidí usilovně pracuje na upevnění svého společenského postavení. Vydali se tak do labyrintu, kde současně s velkým bohatstvím se pěstuje vědecky a dokonale egoismus, prostý jakéhokoliv smyslu pro humor.

Smát se je zdravé.

Staráme se vůbec o tuto stránku svého zdraví?

Smích osvobozuje. Humor zbavuje křečí.

Svět je náhle úplně jiný.

Mnoho věcí opravdu není nenahraditelných a veledůležitých.

S humorem se můžeme usmívat našim vlastním slabostem.

Humor nás dokáže osvobodit od přehnaných starostí, které nám někdy doslova berou dech.

Humor nám pomůže rozšířit naše srdce, zvláště pro ty, s kterými žijeme pod jednou střechou.

Zprávy MěÚ

Zastupitelstvo schválilo na svém 3. zasedání doplnky obecně závazné vyhlášky pro město Vysoké nad Jizerou. Podrobně o této vyhlášce v červencovém čísle.

Došlo konečně k rekonstrukci bývalé Ski-chaty, dnes DPS (dům peč.služby). Izolace, fasády, nátěry atd. provádí firma MEZEK z Vysokého nad Jiz. Hodnota díla je 160.000 Kč.

Dne 6.6. byly zahájeny stavební práce na depozitáři městského muzea.

Práce byly přiděleny firmě P+P Vysoké nad Jiz. Hodnota díla v první etapě (t.j. zabezpečení hrubé stavby) je cca 1 milion Kč.

Je dokončena cesta k nové bytové stavbě nad Vysockou boudou. Práce prováděla firma Matoušek, Vysoké nad Jiz. Hodnota prací je 30.000 Kč. Stará cesta do Sklenařic kolem „smrku“ je také dokončena. Rozsah prací má hodnotu 120.000 Kč. Provedla rovněž firma Matoušek.

Připomínka městské policie :

Jistě si již většina občanů všimla, nebo alespoň z doslechu zjistila, že byla nově opravena cesta kolem smrku do Sklenařic. Ale záhy po jejím dokončení se stala rájem motoristů, pro které určena rozhodně není. Proto upozorňujeme všechny řidiče motorek, osobních automobilů, ale i traktorů, že brzy bude cesta osazena dopravní značkou „zákaz vjezdu“ a městská policie soustředí pozornost na všechny, kteří této pěší cesty neprávem užívají.

Víte, kolik má Vysoké obyvatel :

1990 1430

1991 1422

1992 1409

k 31.12.1993 má Vysoké se Starou Vsí, Sklenařicemi, Trčicí a Helkovicemi celkem 1409 obyvatel.

Harrachov 1712, Jablonec nad Jizerou 2011, Jilemnice 5957, Rokytnice nad Jizerou 3527, Semily 9449, Turnov 14589.

V minulém čísle jsme uzavřeli „poslanecké okénko“. Zbývá nám už jen rozhovor s jmenovaným (nikoli voleným)

členem MÚ - a to tajemníkem ing. Pavlem Štěpánkem:

Jak byste vy hodnotil komunální politiku města Vysokého nad Jizerou v období 1990-1994.

Na hodnocení volebního období bych mohl zvolit spoustu pohledů a každý pohled by měl zajisté jiný úhel dopadu a zcela v rozporu s přírodním zákonem několik úhlů odrazu.

Každému bych vřele doporučoval porovnání volebních programů jednotlivých politických stran z roku 1990 s jejich plněním v polovině roku 1994. Na základě tohoto vyhodnocení by si každý občan mohl udělat svůj úsudek o realizaci přání, požadavků, programů a někdy i „krásných snů“ předložených voličům v listopadu 1990.

Provede-li občan hlubší analýzu a dosadí-li k jednotlivým rozhodnutím zvoleného zastupitelstva a rady města konkrétní osoby, vzpomene-li občan, kdo jak hlasoval, kdo jak vystupoval a diskutoval o majetku města, dostane přehled o minulosti a možná i vodítko pro budoucnost.

Výsledky komunální politiky ve Vysokém nad Jizerou byly prezentovány na stránkách Větrníku z pozice zákonných vykonavatelů (anketa členů MZ) a jak se zdá, vše je v nejlepším pořádku, neboť za 40 měsíců se neozval jediný občan se sebemenší připomínkou, veřejně prezentovanou a podepsanou. Žádný občan města a přilehlých obcí nenašel dostatek odvahy vyjádřit veřejně spokojenost či nespokojenost s prací lidí, kterým dal ve volbách svůj hlas. To samo o sobě něco znamená.

Já jsem anketní příspěvky ve Větrníku

pozorně četl a srovnával se skutečností. Velká část hodnocení vlastní „poslanecké“ práce postrádala „špetku konkrétní“,...já X.Y. navrhl, odhlasoval, postaral se, zařídil, nesouhlasil, udělal a neudělal ve prospěch města

Nepřijatelná jsou též tvrzení některých členů MZ o nedostatečných kompetencích a nedostatku informací o předmětech jednání. Z titulu své funkce jsem povinen zabezpečit pro členy MZ na požádání veškeré informace, a proto vím zcela přesně, kolik lidí požádalo o doplnění základních materiálů pro jednání, kolik lidí využilo svého práva zúčastnit se zasedání rady proto, aby „byli v obraze“, kolik lidí věcně diskutovalo, kolik lidí zvedlo či nezvedlo ruce pouze podle svého souseda v řadě, kolik lidí zabalilo své „zásluhy“ do cizího peří, kolik lidí se podířilo „vyšším zájmem“, kolik komisi zasedalo a o čem rozhodly

Nevznáším kritiku z jakékoliv zášti, vůbec se nedomnívám, že práce členů městského zastupitelstva byla zbytečná a nechci ji žádným způsobem zlehčovat, pouze se domnívám, že v budoucnu bude třeba více osobní zodpovědnosti a odvahy pro každého, kdo má rozhodovat o věcech veřejných. Z tohoto hlediska hodnotím výsocy radu MZ za její vyváženost rozhodování a za demokratické podřizování se většině bez následné negativní kompenzace v případě zamítnutého návrhu a za zcela výjimečnou soudružnost při zveřejňování výsledků hlasování.

Ve svém zaměstnání se setkáváte při různých jednáních s různými

lidmi, s jejich rozdílnými názory. Jak moc připomínky občanů podle vás ovlivňují dění ve městě?

Zjednodušeně řečeno, účast občanů na veřejných zasedáních městského zastupitelstva je pravdivou, ale bohužel smutnou odpovědí. Převážnou část jednání o dění ve městě vede pan starosta a jeho zástupce. Má povinnost je jednat s lidmi mimo jiné i nepřímo „přes“ rozhodnutí rady a členů MZ, „přes“ vyhlášky a nařízení. Někdo rozhodne, tajemník zařídí. Tento princip mnoho lidí nechápe. Smutné je, že to bohužel někdy nechápou i někteří „městští zákonodárci“ a někdy zcela zapomenou na to, jak hlasovali, a svůj hlas se snaží ututlat a omluvit místo toho, aby za svým rozhodnutím stáli i ve společnosti, která není předmětnému rozhodnutí nakloněna.

Nepochopení výše citovaného principu se projevuje v mnoha případech zcela v duchu malého města, totální blbost se povyší na pravdu a zbytek obstarají osvědčení „zpravodajci“ a „zpravodajky“ levostranní a bohužel i pravostranní. Vždyť práce na každém šprochu je pravdy trochu

Z toho vyplývá, že různé fámy, nesmysly a lži jsou některými občany nadřazeny nad skutečnost a pravdu. Je to někdy na silný žaludek pozorovat změnu subjektu, který něco potřebuje nebo potřeboval, na subjekt, na kterém se něco v právu požaduje.

K některým fámám přispěli svými „komentáři“ bohužel i někteří zaměstnanci města. Počátek mého působení ne MěÚ se totiž neobešel bez několika „přestřelek“. Dle svého upřímného přesvědčení jsem redukoval počty zaměstnanců, snažil se rozpohybovat

nepohyblivé, zrušil některá pracovní místa a převedl je do sféry fakturace za služby, doplnil a sloučil některé pracovní náplně. Za tato opatření jsem samozřejmě vyfasoval od „postřeňných vran“ tituly, které nelze zveřejňovat, včetně výhrůžek soudem a hrozbou televizí za zacházení s dělnickou třídou.

Zde je třeba připomenout, že jsem u svého nadřízeného (rada a MZ) a u většiny poctivých a pracovitých zaměstnanců města našel pochopení a tudíž jsem ještě stále tajemníkem.

Co vás na vaší práci na MěÚ těší?

To, že převážně většina občanů našeho města a přilehlých obcí se mé kritické připomínky netýkají.

A co vám na vaší práci vadí, co vás vůbec netěší?

To, že někteří „kamarádi“ zapomněli mé křestní jméno. Vše ostatní vyplývá z výše uvedeného.

S tajemníkem MěÚ si povídala
L. Hnyková

Nezáleží na tom, zda se nám utrpení vyhne, ale na tom, zda ho umíme, když přece jen přijde, přijmout-

UŽ 50 let

Píše se rok 1944, 15. den měsíce června - čtvrtek.

Příroda je líbezná jako dívka. Louky jsou plné kopretin a zvonků. Někde už zavoní pokosená tráva s vtírající se vůní budoucího sena. Za osm dní uste-

lou vysocké děti svatojánskou postýlku a budou čekat na nadílku. V ten rok se postýlky nestlaly a nadílkou byla jen bolest, zármutek a slzy.

15. června odpoledne zasedá ve vysocké sokolovně Sondrericht-zvláštní soud, jehož úředně předvolané obecní zastupitelstvo tvoří starostové měst a všichni ostatní veřejní funkcionáři i lesní zaměstnanci, aby uviděli, jak bude naloženo s každým, kdo podporuje nepřátele Říše nebo sám jakýmkoliv způsobem proti Říši pracuje. Na tomto odstrašujícím monstreprocesu je souzeno 11 občanů z Vysocka s úředním výsledkem deseti rozsudků smrti. Jedenáctá Marie Schrötrová je odsouzena na 6 let káznice s poznámkou RU- návrat nežádoucí. Za devět dní byla všude vylepena červená vyhláška, která tenkrát v Čechách vyrazila dech a zastavovala srdce:

Dne 24. června 1944 byli popraveni: Josef a Anna Pitínovi - jejich vina přechovávali Václava Metelku, který byl ve spojení v hnutí odporu, Marie Hladíková a její děti Josef a Marie - poskytovali určitý čas útulek ppl. J. Ulmanovi žijícímu v ilegality, Jindřich Kodeš - 2 týdny schovával ppl. Ulmana, Otakar Novák - za darované cigarety, čaj, potraviny a peníze Vojt. Lavického, ilegalistovi, Jindřich Škola - opatřil Metelkovi ilegální byt u Pitínů, Karel Mařatka - nosil balíčky a zprávy, zakopal zbraně ppl. Ulmana, Marie Zemanová - pomáhala ppl. Ulmanovi, který pak odešel do Olešnice.

To jsou jen strohé věty z archivních pramenů, ale kolik hrůzy, bolesti a smutku kolem každého obětovaného života bylo! To nikdy nikdo nevyčíslí. Že

jejich hlavy po válce nebudou poslední, nikdo netušil.

Postižených z Vysocka bylo ve vztahu k tomuto soudu třináct. Dvanáct Eliška Nováková, manželka popraveného Otakara Nováka, která pro kritický zdravotní stav nestála před soudem, zůstává dále v drápech gestapa. Třináctý Karel Čermák, jemuž se při zatýkání podařilo za střelby gestapáckých pistolí utéci do lesa, zůstává v ilegality a uniká soudu a jisté smrti. S úctou vzpomínáme všech, kteří se nevrátili a padli v pankrácké sekýrárně. Starší generace má tyto naše občany dosud v živé paměti s jejich tvářemi, úsměvy, hlasem, gesty.

Připomínáme toto vše budoucím jako paměť národa, i když pro ně zůstanou jenom jména s aureolou neznámých hrdinů...

Gilotino, gilotino,

to pro tebe hlídá bachař naše těla?

Aby si nikdo z nás sám nic neudělal?

Žárlivě necháváš si střežit naše hlavy?

Včera jsme ještě mysleli na jaro,

vonělo z něho jako z trávy,

včera ještě čekali jsme,

až se rozežoupí stěna,

že jako pramen ze skály,

vytryskne k nám cesta otevřená ...

Jiřina Dóubalíková

Vzpomínáme ...

Naše země je zemí, kterou obdělali a zvelebili lidé. Tito lidé mezi námi žili nebo žijí a vytvářejí svou práci kulturní památky, vychovávají své děti tak, že si dokáží vážit naší země, svých životů a krásných vztahů mezi lidmi.

Přesto některým z nás nebylo umožněno prožít celý život bez větších ne-

snází a odcházejí z tohoto světa za velmi smutných okolností. Z těchto důvodů 18. června 1994 vzpomene 50 let od tragické události, která se zapísala do podvědomí občanů našeho města. Na základě rozsudku zvláštního německého soudu bylo popraveno 10 občanů z Vysokého a blízkého okolí. S tak velkým lidským utrpením a katastrofou, kterou rozpoutali fašisté v druhé světové válce, se svět ještě nikdy nesetkal. Mnoho dalších našich občanů bylo popraveno nebo umučeno v koncentračních táborech.

Am čas, který v mnoha případech dá lidem zapomenout, nemá v tomto případě tak velkou moc, aby smyl krvavá místa po obětech nevinně popravených a utišil bolest nejbližších. Naše jednání a tichá vzpomínka připomíná, že jsme na ně nezapomněli.

J. Matura, starosta města

Bývala to Seba 13

V minulém čísle jsme vám, vážení čtenáři, slíbili zprávu o současném stavu vysocké továrny. Za nepřítomnosti nynějšího majitele mi na několik zásadních otázek odpovídal paní St. Stillerová. Shrnuji jsem je v krátké informační zprávě:

Od 1. února 1994 je novým majitelem tovární podnikatel z Jablonce nad Nisou pan Jiří Hájek.

Jídlna s přílehlou halou zůstala v majetku p. O. Baumgartnera. V červnu má být zprovozněna jako vývažovna pro občany Vysokého, návštěvníky i turisty. Bytovka v Zámostí, patříící k továrně, je nadále majetkem p. Chytrého, sestry p. Baumgartnera.

V továrně pracuje na rekonstrukci některých částí a na úpravách pro novou výrobu 17 zaměstnanců. Výroba se má rozběhnout od července 1994, zatím ji brzdí nedodané stroje.

Vyrábět se budou plechové obaly a plechové zátky na láhve.

Přejeme novému majiteli, aby se tovarna v udané lhůtě opravdu rozběhla a zaměstnala další vysocké občany.

L. Hnyková

Podnikáme Drogerie Kučerových

Zbrusu nový obchod s drogistickým zbožím ve Vysokém láká návštěvníky. Prodavačky Hany Kučerové jsme se zeptali:

Kdy jste otevřeli?

Otvírali jsme 5. května, kdy prvních pět zákazníků dostalo dárek.

Jak je to s prostory?

Prostory obchodu jsou naše, což nám dovoluje se zařídit podle našich představ, aniž bychom byli na někom závislí. **Co všechno předcházelo, než byly připraveny k provozu?**

Předcházelo mnoho administrativních záležitostí s koupí a opravou domu a potom následovala nekonečná práce při stavebních úpravách a vybavení obchodu.

Byly i nějaké obtíže?

Obtíží bylo mnoho, ale našli se občas i dobří lidé, kteří nám vyšli vstříc, za což jim děkujeme.

Vaše hlavní zaměření a sortiment?

Původně jsme zamýšleli obchod s potravinami. Člověk miní, ale doba mění. Později jsme se rozhodli pro drogerii. Nabízíme obvyklý sortiment - mýdla,

šampony, kosmetiku, krémy, hygienické potřeby, mycí a čistící prostředky, dále dřevěnou bižuterii, barvy-laky (zatím jen menší výběr, ale budeme se snažit o rozšíření), štetky, hnojiva.

Provozní doba ?

Máme otevřeno v pondělí až pátek od 8.00 hod. do 11.30 a od 12.30 do 17.30 hod., v sobotu od 8.00 do 10.30 hod. V případě potřeby zákazníci obsloužíme i mimo pracovní dobu.

Ceny ?

Snažíme se nakupovat od dodavatelů, kteří mají kvalitní zboží za přijatelné ceny. Ne vždycky se to podaří, ale to je věc praxe.

Vaše přání, cíl ?

Přáli bychom si, aby v našem obchodě zákazníci nakupovali to, co potřebují a rádi se k nám vraceli.

Děkujeme za informace a přejeme hodně zdaru v podnikání.

Ivana Řehořová

Školní okénko

Sklenařická škola, 2. část

Učitelé

Páteří sklenařické školy ve sledovaném období, tj. od 80. let 19. století do začátku 2. světové války, byli 3 učitelé: Karel Klér, Vilém Nykl a Josef Votoček. O prvním z nich víme jen tolik, že působil ve Sklenařicích nejméně od roku 1880 (od tohoto roku byl jako řídící učitel zapisovatelem jednání školní rady) do roku 1908, tedy nejméně 28 let. Protože není k dispozici

starší školní kronika, nemáme možnost poznat jeho školní a mimoškolní působení. To naopak poznáváme dobře u dvou dalších po sobě jdoucích učitelů. Vilém Nykl působil ve Sklenařicích od roku 1908 do roku 1923. Prožil se školou i obcí poslední roky monarchie, těžká léta 1. světové války i poválečnou euforii. Zemřel v Jilemnici 25. 8. 1932. Josef Votoček nastoupil na sklenařickou školu ve šk. roce 1923/24 a ve funkci řídícího učitele zde působil do konce šk. roku 1947/48. Za jeho sklenařického působení a mimořádné osobní účasti se podařilo postavit novou školní budovu. Škoda, že z tohoto velkolepého podniku mu zůstal kromě radosti na duši i stín. Prožil ve Sklenařicích zábor Sudet a 2. svět. válku. (Votočkovu místo převzal od šk. roku 1948/49 Miloslav Horský. Ten byl i posledním ředitelem sklenařické školy.)

V obdobích, kdy byla ve Sklenařicích 2. třída, existoval pochopitelně i druhý učitel. Od roku 1907 působil v této funkci J. Bělka. Když byl odvolán na frontu (1913/14), zastupovali ho postupně Václav Pavel, Vojtěch Štěpánek a Josef Skála. (Velký pohyb učitelů byl způsoben jejich odvoláváním na frontu ev. přechodem na jinou školu.) V mimořádné válečné době často druhý učitel vůbec nebyl, řídící učitel vyučoval obě třídy – jednu dopoledne, druhou odpoledne. Tak tomu bylo od 2. pololetí šk. roku 1914/15. V době, kdy byl odveden řídící učitel, zastupoval ve Sklenařicích Josef Skrbek z Poniklé. Pravidelné vyučování v 2. třídě začalo po válce až v březnu 1919. Učila zde sl. M. Lavická, a to do konce šk. roku 1920/21. Když se provdala, jejím man-

želem se stal JUDr. Josef Dufek, okresní tajemník ve Vysokém), nastoupil na její místo její bratr Vojtěch Lavický, ovšem pouze na 1 rok, neboť, jak bylo uvedeno, od šk. roku 1922/23 byla sklenařická škola opět jednotřídní. V době jednoleté znovuzexistence 2. třídy (šk. rok 1930/31) vyučoval ve Sklenařicích jako výpomocný učitel Karel Vraštil, absolvent gymnázia v Jilemnici.

Kromě těchto, tzv. literárních učitelů, působil na sklenařické škole, jako ostatně na každé škole v této době, učitel náboženství a industriální učitelka, tj. učitelka ženských ručních prací. Učitelka ručních prací měla zpravidla velký obvod (učila na několika školách), protože počet hodin ručních prací byl malý. Za 2. světové války např. tento obvod tvořily Sklenařice, Tříč, Buřany, Bratrouchov a Dolní Dušnice. Obvody i učitelky se často střídaly. Ve Sklenařicích se od šk. roku 1909/10 do šk. roku 1935/36 vystřídalo 16 industriálních učitelek. Náboženství učili většinou kněží, výjimečně – se svolením konzistoře – světsí učitelé. Do Sklenařic docházeli kněží z Vysokého, někdy i z Pasek. Velmi oblíbeným učitelem náboženství byl vysoký farář P. Voborník. Je uváděn od poloviny 1. desetiletí do roku 1918. Po jeho odchodu převzal tuto roli P. J. Böhm z Vysokého. Od března 1923 se ve Sklenařicích vyučovalo i československému náboženství. Vyučovali mu duchovní z Vysokého, postupně F. Dokoupil, L. Bohuslav a B. Karafiát. Sklenařičtí, zejména řídící, učitelé nebyli jen páteří školy, oni byli i její duší. Oni to byli, kdo kromě základní po-

vinnosti naučit žáky gramotnosti a základům vědění rozvíjeli jejich osobnost, vytvářeli jejich vztah k přírodě, k rodnému kraji, k zemi, k lidem, k národu. Učili je brát do ruky knihu, učili je uctě k vědění a ukazovali, jak s jeho pomocí lze změnit svět. Na nich záleželo, chodilo-li dítě do školy rádo či se strachem, oni často suplovali nedostačnou rodinnou výchovu, pomáhali nalézat dětem, co je v nich nejcennější a co by se mohlo stát základem jejich povolání a lidského poslání.

Tito učitelé však nebyli jen duší školy, oni byli i duší obce, zejména co se týče kulturní a osvětové práce, často i práce se školou jen málo související. Zejména o ní mnohé vypovídají školní kroniky. Tak především byli členy místních školních rad, vedli školní kroniky, zpravidla i obecní kroniky, organizovali přednášky pro rodiče a veřejnost, školní a obecní oslavy, sportovní akce, spolupracovali i při mimořádných událostech a akcích jako bylo sčítání lidu, válečné sbírky, válečné i poválečné půjčky, získávali členy různých zájmových a humanitních spolků a organizací, jako byly např. ČSČK, Sokol aj. Zkrátka těžko si lze představit život sklenařické obce bez každodenní aktivní účasti učitele. Učitel se zároveň cítil součástí obce. Činnosti, které konal, chápal jako samostatné povinnosti. Rodiči žáků i dalšími obyvateli byl za to většinou ctěn a respektován. Protože k němu měli lidé důvěru, fungoval často i jako poradce při soukromých záležitostech. Netřeba připomínat, že učitel zcela samozřejmě v obci bydlel. Není jisté zbytečné zmínit se i o tom, jak byl učitel honorován. Údaje, které

máme k dispozici, jsou ze šk. roku 1922/23. Plat učitele sestával z několika položek: služného, funkčního přídatku, místního přídatku, přídatku na děti a drahotního přídatku. Řídící učitel V. Nykl měl v uvedeném roce 16.452 Kč služného, 250 Kč funkčního přídatku, 3.150 Kč místního přídatku, 1.500 Kč přídatku na děti a 9.484 Kč drahotního přídatku, což činí 30.836,80 Kč ročního příjmu, což je necelých 2.570 Kč příjmů měsíčního. I když se jedná o hrubý plat (8% se odečítalo do pensijního fondu, odečítaly se pochopitelně i daně podle osobní stupnice) třeba konstatovat, že tento plat byl velmi slušný, zejména s ohledem na tehdejší ceny potravin, což potvrdí pamětníci.

Doc. PhDr. R. Váňová-Tichánková CSc.

Průšek – 44. místo ze 200 na SPŠ elektro Liberec. Všem absolventům přeji šťastné vykročení do života a hodně úspěchů v dalším studiu.

D. Nýdrlová, řed. ZŠ

Poděkování

Žáci 1. a 2. třídy jezdí v současné době na plavecký výcvik do Jablonce nad Nisou. Tuto akci se nám podařilo opět uskutečnit díky pochopení místních podnikatelů a sponzorů, z jejichž darů jsme zaplatili částku 11.024 Kč jako kurzovné. Dopravu hradí rodiče dětí. Děkujeme dalším sponzorům, kterými jsou:

Zdeněk a Jarmila Řeháková - těžba dřeva, prodej a výkup
Česká spořitelna Turnov - pobočka
Vysoké nad Jizerou

D. Nýdrlová

Kam po prázdninách?

Závěr školního roku znamená pro žáky osmé třídy konec jedné kapitoly jejich života, ale zároveň i začátek něčeho nového.

Osmou třídu navštěvovalo 19 žáků, z toho 11 chlapců a 8 dívek. Všichni byli přijati k dalšímu studiu v první volbě, tři dokonce bez přijímacích zkoušek. Devět dětí půjde studovat na střední školy a učené obory zakončené maturitou, devět bude navštěvovat SOU a jeden žák se nikam nepřihlásil a bude pokračovat v deváté třídě.

Velkou radost nám udělali ti žáci: Lucka Bartošová – u přijímacích zkoušek na Obchodní akademii v Jablonci nad Nisou byla na 9. místě ze 150, Míša Čermáková – byla 6. ze 70 na SPŠ zemědělské v Hořicích a Jirka

Zpráva z učiliště a rodinné školy -
Přijímací řízení: V měsíci dubnu a květnu se uskutečnilo přijímací řízení do obou našich škol.

Do oboru automechanik bylo přijato 40 žáků, do oboru opravář zemědělských strojů 12 žáků.

Ke studiu rodinné školy bylo přijato 33 dívek z celkového počtu 64 přihlášených.

Před přijímacím řízením se konaly Dny otevřených dveří, aby si rodiče budoucích žáků mohli prohlédnout učebny, dílny a žákovský domov.

P. Vaněk, zást. řed.
pro teoretické vyuč.

Oslava „Dětského dne“ na mateřské škole

Loutkovou pohádkou „Jak to bylo, pohádka“ začínala na mateřské škole oslava svátku dětí. Již od 8.30 hod. byla slyšet kytara, písničky a čtyři veršované pohádky Františka Hrubína v provedení Jarmily Enochové z agentury ROLNÍČKA v Liberci. Při dvou představeních se vystřídalo 111 dětí. MŠ Vysoké nad Jiz., Jesenný a Bozkov, první a druhý ročník ZŠ Vysoké. Pohádky se dětem líbily, neboť i další dny bylo slyšet mezi dětmi prozpěvování písniček z pohádek. K dalším akcím patřilo pozvání vysockých ochotníků na filmové pohádky. No a co na závěr? Něco sladkého od manželů Fejklových.

Za vše děkují děti z mateřské školy.

Divadelní představení v Semilech

Dne 9. května 1994 jsme zhlédli divadelní vystoupení studentů semilského gymnázia.

Byla to moderní verze pohádky Šílené smutné princezny s názvem - Šílené šílená princezna. Vystoupení zaujalo hlavně nás mladé, neboť studenti gymnázia tuto pohádku upravili humorným způsobem, takže jsme se smáli od začátku až do konce pěkným písničkám, které zpívali při kytarě sami studenti. Se zaujetím jsme sledovali osudy hrdinů v pohádce. U většiny diváků vyvolal velký ohlas výkon mladého prince v podání jednoho ze studentů.

Vystoupení studentů skládalo značný úspěch, neboť všichni představitelé

rolí odvedli zdařilý herecký výkon. Obdivovali jsme mladé studenty, jejich projev i to, jak se dovedli vžít do svých rolí.

L. Zelinková, II. B RŠ

O putování Krakonoše - Želeč a Bechyně (pokračování)

Časné vstávání se po úspěchu v Táboře nekonalo a pouze určená hodina snídání, práce na přípravě scény a další krásné ráno nás odpočínuté probudilo k činnosti. Pan starosta Mareš se nám úplně věnoval, seznámil nás s osudy celé vesnice, ukázal radnici, krásné široké kino a kouzelnou, nově restaurovanou kapli, kterou kdysi dala vybudovat hraběnka Harrachová uprostřed parčíku ve středu obce. Shodou okolností, právě na den našeho pobytu, bylo v Želči určené referendum stran umístění skládky popílku na katastru obce. Občané zdaleka nebyli jednotní a o pouhé dva hlasy vyhráli ti, kteří se skládkou souhlasí a tím obec získá 25 milionů pro svůj další rozvoj. Líbilo se nám nejen kino (my potichu i nahlas jsme jen záviděli) ale i to, že v obci dávno a dobře funguje třídění domovního odpadu a občané to vzorně dodržují. Divadelní sál mají o maličko menší než je v Krakonoši a také víceúčelový. Šatny a zařízení pro herce takové, jaké u ochotníků bývá, ale hrálo se nám tam dobře. Obecenstvo na vesnici je trochu jiné než městské. Sjele se diváci i z okolních vesnic. Spontánní odpověď celého sálu na úvodní slova hry „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus“ zněla: „Až na věky“. Věřte, že je to opravdu zvláštní pocit na hranici dojetí

a hrdosti a herec sám má těžký úkol, aby se dojetí ubránil a mohl pokračovat. Dojemný biblický příběh na diváky velmi působil a za kapesníky na utírání očí se nestyděli. Ohlas a úspěch byl značný. Pan starosta (sám ochotník) na závěr nejen souboru děkoval, ale přivolal na jeviště Honzika Hejrala, pogratoval mu za to, že v krátkém čase zvládnul obtížný part pro harmonium za náhle onemocnělou babičku a předal mu pro ni květiny. Představení se konalo v pozdním odpolední, a tak čas, který zbýval po postavení scény, byl věnován zájezdu do Bechyně. Obdivoval se most i stavby a zdolali jsme i stovky schodů. Naše neúnavná mládež se svými kytarami doprovázela celé cestování nepřeborným množstvím dobře zahranych i zazpívaných písní, kterými zpestřila i posezení s ochotníky z Želče večer po představení. Hrál a zpívalo se na přání, i jak koho co napadlo, a místní ochotníci nám naše mladé velmi záviděli, protože v nich je budoucnost Krakonoše. Čas neúprosně utíkal. Bylo nutné se s milou společností rozloučit, poděkovat hostitelům za pěkné zážitky a majitelům pohostinství za perfektní stravování po celou dobu našeho pobytu. Loučení se dělo za velkého troubení, zpívání a tradičního objíždění divadelní budovy. Naposled jsme proti světlému nebi shlédli mohutné hnízdo na komíně našeho dočasného domova, pokynuli pokojně odpočívajícím čápům a zamířili směrem Krkonoše. Nelze pominout bezvadnou práci našeho řidiče Bohuše Čivrného. Nejen že nás bezpečně vozil všude, kam bylo třeba a pečoval o autobus, ale perfektně věděl, jak co a kam naložit, abychom se všichni a všechno vešlo.

Ochotně odmontoval sedadlo, aby se mohlo naložit harmonium, pod autobus i dovnitř se složila celá scéna, rekvizity i spousta kostýmů, při nakládání a stěhování vždy přiložil ruku k dílu a bezpečně už ví, jak se co při divadle dělá. Jistě by se nám líp cestovalo v luxusním autobuse, ale jak a kam by se vše složilo, to je otázka. Proto nám letitý autobus vyhovuje, jeho šofér Bohoušek k nám už patří a má nás dík. Jedeme, domů spokojení s dobrou reprezentací našeho města i s úspěchem celého zájezdu. Zpěvavá nálada ale vydržela sotva do Prahy. Osazenstvo autobusu postupně tichne, všelijak zkroucené postavy na sedadlech odpočívají a pospávají – přece jen zvítězila únava. Kolem 3 hodiny ráno vjíždíme do tichého městečka, krásně osvětleného měsícem. Ještě všechno vyložit a jsme šťastně doma.

Na závěr naší zájezdové zprávy je třeba pro úplnost ještě dodat, že během letošního jara Jižní Čechy nebyly jedinou akcí spolku Krakonoš. Umučení... se hrálo ještě na zájezdech v Luži a v Mělníku. Popisovat oba zájezdy by nebylo už tak zajímavé, průběh i výsledky jsou obdobné jako v Želči a v Táboře, jen prostředí je vždy trochu jiné. Někde prostší, jinde honosnější, ale se stejným nasazením hrají naši ochotníci pro diváky ve městě i na vesnici. Styky s ostatními ochotníky na zájezdech jsou vždycky srdečné a plné vzpomínek na vysoké přehlídky i jiná setkání. A také plné velkého těšení a chystání na letošní už jubilejní 25. Krakonošův divadelní podzim, který doufejme se vydaří k plné spokojenosti všech účastníků.

Adéla Hanušová

ČTENÁŘI V PRAZE

Téma letošní soutěže Klubu mladých čtenářů vyjadřuje její název Nemračme se na sebe aneb Knížky vám napoví, život nás trkne.

Po jejím skončení se dvě děti mohly zúčastnit 27. sjezdu KMČ v Praze 27.–29. května.

V pátek nám sice neprálo počasí, ale přesto jsme se vydali do ZOO a potom na prohlídku zámku a parku v Troji. Můžeme doporučit, je tam krásně. Už jenom nádherný hlavní sál Šternberků stojí za vidění. Kromě toho je zde instalována galerie našich malířů a sbírka fajáns a majoliky i nábytek z Uměleckoprůmyslového muzea. Po majitelích zbyly jen 3 kusy kachlových kamen. Malované stropy a zajímavá kaple, dojem z nově restaurovaného zámku postaveného před 300 lety jen umocňují. Po procházce Václavským náměstím jsme se rozjeli metrem do Chodova na Jižním Městě, kde jsme byli ubytováni v místní škole. Tam se o nás dobře starali i co se týče stravy.

V sobotu se počasí umoudřilo. V Karlínském spektru jsme absolvovali besedu se spisovatelí E. Horelovou, J. Žáčkem, Z. Heřmanem, Z. Malinským, H. Mandelovou a ilustrátory K. Frantou, (výborně imituje F. Nepila), M. Jágrem, J. Palečkem a J. Šalamounem. Děti pak vyrazily na lov autogramů. Odpoledne jsme se prošli k modernímu hotelu Atrium a už nás čekalo krásné hudební divadlo v Karlíně. Představení Má férova Josefína inspirované V. Vančurou režíroval Ondřej Havelka, v hlavní roli vystoupila Světlana Nálepková. Swing střídaly operní árie. Tři hodinové bá-

ječné divadlo, děti byly nadšené. Večer jsme využili k příjemné procházce po Vyšehradě.

V neděli jsme odjeli na Strahov. Klášterní knihovnou nás provedl mladý premonstát místy, kam se v současné době každý nedostane. V sále Boženy Němcové proběhla volná tribuna s dětmi o soutěžních pracích. A nakonec s námi přišli pobesedovat mladí herci M. Pleštilová, A. Procházka a J. Langmayer (ten se líbil dětem nejvíce – měl s sebou i malou dcerku Terezku) s Janou Šulcovou. Přivedla je autorka J. Knitlová. A na závěr sjezdu jsme pobíhali vedle Svatovítského chrámu poblíž Vikárky U kanovníků. Odpoledne jsme využili k tradiční procházce z Hradu Nerudovkou přes Malostranské náměstí na Karlův most plný cizinců. Z Kampy jsme se přemísťovali na náměstí Staroměstské. Užili jsme si vyhlídek na Prahu. Závěrem malá poznámka – nikdo nás neokradl, ani neohrožoval, dýchalo se nám dobře. Nové téma je rodina a tak snad, Praho, za rok na shledanou!

Ivana Řehořová

Ještě mladé uvidíme.

O tom, že má náš divadelní spolek Krakonoš zdatné mladé členy, už nikdo nemůže pochybovat. Dokázali to nejlepší tým, že s nastudovanou hrou Woody Allena „Nepijte vodu“ zvítězili na divadelní přehlídce v Josefově Dole a porotou byli nominováni na jubilejní 25. Krakonošův divadelní podzim do Vysokého nad Jizerou. Kromě nominace odnesli si ceny i jednotlivci, a to Robert Nesvadba za postavu amerického turistu Waltera Hollandera,

Miroslav Morávekml. za ztvárnění osoby pátera Drobného a Marie Trunečkové za režisérský debut. Všem zúčastněným srdečně blahopřejeme, na domácí scéně při podzimní přehlídce přejeme stejný úspěch a jistě v hojném počtu přijdeme je povzbudit. Pro novou režisérku je to skutečně až rakevový start do divadelní činnosti, když hned s první nastudovanou inscenací se dostala až na přehlídku ve Vysokém nad Jizerou. O to víc jí i celé partě budeme držet palce a těšit nás, že Krakonoš má tolik talentovaných a pro divadlo zanícených mladých členů. Na nich bude záležet, zda divadelní spolek ve Vysokém nad Jizerou bude nadále jedním ze špičkových ochotnických spolků v naší republice a zda víc než 200 let stará krásná tradice přetrvá i další léta. Přejeme vám „Zlomte vaz“ a s heslem „Na vavřínech neusnout“ nechte znít z jeviště naši krásnou mateřštinu ještě dlouhý dlouhý čas a v příslušnou dobu předejte úspěšnou štafetu svým následovníkům.

Adéla Hanušová

Červen

Svatodušní svátky (nejsou-li odbyty už v máji). To už je vlastně léto a kolem nich se poklízí ve stavení a bílí neb není daleko sušení sena, což je počátek práce, z níž se už do podzima nevyjde. Za týden po svátcích svátek Nejsvětější Trojice a pouť v Roprachticích, velké to vesnici, kde byl vždy velký výběr ženských a jichž je také v okolí nejvíc odtamtud, přesto, že Franc Vlášku říká, že on by z Roprachtic nechtěl ani kočku, ale neřikal to dříve, ale až měl ženu z Roprachtic.

Vždyť i jednou ve škole, když vykládal kaplan Voborník dětem, že Kain po zabíjení bratra odešel od tváře Hospodinovy a oženil se se ženou z cizího národa, kluci se tomu ušklíbli, protože jim nelezlo do hlavy, kde se nabral cizí národ, když Kain byl třetí člověk na světě, a malý Berka to vysvětlil tím, že pro ni byl v Roprachticích, z čehož výbuch smíchu, prozrazení a hrozný výprask moudré hlavy, která rozluštila biblickou záhadu. Ta čest se musí však Kobylačkům dát, jak se roprachtickým říká, že se tam o pouť nepravali. Zato se jim v sousedních vesnicích smávali, že Kobylačky suší o pouť fleky na nudle venku na plotě.

Ve čtvrtek potom je svátek Božího Těla, který byl nadevše slavný. Domy v místě, kde byl kostel, ozdobené přistavenými břízami a u čtyř výstavnějších oltářů čtyř cechů řemeslnických, na staré stříkačce kominík ve slavnostní uniformě uprostřed náměstí. Z kostela vyšel průvod, v němž šel farář s monstrancí pod nebesy nesenými od obecních hodnostářů, dále v průvodu bílé družičky s košíčky plnými květin a věnečky na rukou, žáci přifařených škol s učiteli, úřednictvo ve slavnostních stejnokrojích se zlatými límci, městská honorace v cylindrech a šosácích, četníci v lesklých černých šisácích se žlutým kováním a žlutými šňůrami na kabátech, vojenští vysloužilci s klobouky s kohoutím peřím, což větvířik malebně čechral, a se žlutým praporem s císařským orlem, všechny korouhve z kostela a cechovní žengrouty, držené několika hrázi a šňůrami od příslušníků cechů, hudba hrála, střílelo se z hmoždířů a velmi často do toho rachotil hrom. Věnce při

zastavení u jednotlivých oltářů svěcenou vodou pokropené brali si lidé domů a věšeli je někde pod obraz, kde vysílaly až do Božího Těla napřesrok.

8. června je také Medarda, o němž se říká, že když na jeho den prší, prší ještě 40 dnů. Mimo to je v tomto měsíci ještě Víta, to jest na Příchovicích pouť, kde před léty ukazovali v panorámě mořskou pannu a o Janu Křtiteli je pouť za Příchovicemi v nedalekém Polubném. 24. června Jana Křtitele. Okolo toho dne a hlavně noc před ním jest nejlépe koření sbírat, to má nejvíce léčivosti. Noc před ním se páli na kopcích ohně a chasa běhá se zapálenými chvošťaty, jež roztočené do výše vyhazuje. Ty se ometené k tomu účelu celý rok ukládají, poněvadž pálit je ve stavení v peci přináší hádku. Oharky ze svatojánských košťat se cestou od ohně zastrkají do zelného pole, to chrání zeli před ožráním od housenek.

Den před tímto svátkem, co chodí děti do školy, shánějí potřebné na svatojánskou postýlku, to je pod hlavní stůl ve světnici se dá ve tvaru polštáře mateřídouška s pupavami (bodlák) mezi plané růže a mezi to se kladou svaté obrázky z pouti z Bozkova, Tábora, Hejnic, Filipsdorfu, Svatoňovic, Vamberka, a pod to bílé přikrytí přes noc nadělí svatý Ján nějaký dárek.

Potom je Petra a Pavla, to je pouť v Tanvaldě (Jedlová) a v Semilech. Při tomto dvojsvátku rádo přijde nějaké hromobití s přívalem a když neudělá nic horšího, probere cesty. Při takovém hromobití zabil blesk před léty při sušení sena v Lužích hospodyně Prejzlerovou z Vysokého.

Do roku 1914 se v červnu vzpomínalo na válku v roce šestašedesátém, v níž byli od nás: starý Kobr vulgo Brňák a starý Ducháček. V červnu to začalo rozepří mezi Pruskem a Rakouskem a kus Dánska a Prusáci vtrhli do Čech. Do našeho kraje přes Zhořelec a Žitavu na Liberec, po čemž následovaly bitky u Hodkovic, Turnova a Podolí a Kuřích vod, Mnichova Hradiště a konečně u Jičína, kde to, jak se říkalo, Čam Gallas zhakoval. Vzpomínáno, jak za bitvy u Jičína u nás cvrčela okna a potom se dlouho zpívalo několik písní o té válce:

*V roku šestašedesátým hrozná válka
zuřila,
nadarmo, ty česká máti, na svého syna
čekáš,
nadarmo, ty česká divo, svého miláčka
hledáš.
Nespatříš ho nikdy více, leží mrtev
u Skalce,
jako lev on bojoval, tam též život do-
konal.*

Z kroniky „Rok na vsi“ kronikáře a písmáka Jaroslava Večerníka ze Staré Vsi vybral Jiřina Ďoubalíková.

Události kolem sportu Co bylo dosaženo

Jako každoročně, i letos se připravovalo družstvo starších žáků Svazu dobrovolných hasičů Vysoké nad Jiz. V měsících dubnu a květnu na jarní soutěž hry Plamen. K náviku družstvo využívalo plochu na Petruškových vrších, kterou MěÚ k tomuto účelu propůjčil. Vzhledem k nepřízní počasí - nepří-